

notiones tantum per quas illæ nobis contemplantibus obver-
santur, Vide Scaliger. Exerc. 307. Sect. 23. Jam conclu-
damus. Ergo homo in singulis illorumq; communionere-
vera existit, & est ens potius nature seu universale in
multis quam rationis, quod est in intellectu tantum. Vide
Scalig. Exerc. 307. Sect. 22. Gocl. part. 1. Metaph. c. 15.
pag. 105. Tolet. Com. in Porphyro. c. 1. quest. 3. Et tantum
etiam de hac questione, queramus ulterius.

VII. Individua unde esse suum habeant?

Quæ sit adequata individuationis causa vel maxi-
mè inter Dd. controversatur. Nos rem hanc totam bre-
viter sic decidamus: Individua sunt maximè substantia.
Μάλλον καὶ ἰσχυρότερον εἶναι Arist. in Categ. Gocl. ibid. pag.
87. E. hoc habebunt vel ab efficiente, vel à materia, vel
forma specifica, vel accidentibus, vel deniq; à forma
individuali. Non ab efficiente: Quia efficiens essen-
tiam rei non ingreditur. Scal. Exerc. 6. Sect. 1. At quod
extra rem est, id rem essentialiter constituere non potest.
Non à materia. Illa n. erit vel prima vel secunda. Non
prima. Communissima enim est hæc & indeterminata.
At nullum indeterminatum & indifferens potest esse
causa cujusdam differentie. Zabara lib. 2. de prima re-
rum materia. c. 8. Non secunda. Illa enim & ipsa in
se est ab alio determinata. E. ipsa aliud quid determina-
re & definire, ac sic constituere non potest. Imò ab eo
necesse est tribui singularitatem, à quo tribuitur existen-
tia. At materia hanc tribuere non potest. Quia ipsa
hanc ex se non habet, Zabara. lib. de individ. constit. c. 5.
Non à forma specifica. Quia hæc ut ipsum nomen in-
dicat, non individuum, sed speciem constituit. At indi-
viduum à specie distinctum est. Quinimò hæc forma spe-
cifica non dat existentiam actu, sed in ea tanquam in
commu-